

Politisk resolusjon.

114640

Vedtatt på de revolusjonære ungdomsorganisasjoners internasjonale konferanse i Lille 28. februar 1934.

I.

Den økonomiske verdenskrise.

Den økonomiske verdenskrise som nu har vedvart gjennom 5 år, har bragt det kapitalistiske samfunns motsetninger til å anta en intensitet og et omfang som aldri siden det kapitalistiske systems gjennombrudd. I bestrebelsene for å bevare sin profitt drives borgerskapet i alle land til å føre kampen mot arbeiderbevegelsen som en åpen utryddelseskrig mot alle selvstendige organisasjoner og mot alle sociale og demokratiske foranstaltninger.

I det fascistiske system har den kapitalistiske undertrykkelse foreløbig funnet sin siste form, som ikke bare fører til oppløsning og destruksjon av den moderne arbeiderbevegelse, men som også senker den arbeidende befolknings levestandard ned til et nivå som ligner de før-kapitalistiske og føidale tilstander.

I denne kapitalismens nedgangstid er tilkjempelsen av de minste sociale og politiske fremskritt og endog forsvaret av de posisjoner som arbeiderklassen allerede har erobret, bare mulig på revolusjonær vei. Arbeiderklassen må i denne situasjon utnytte de herskende klassers usikkerhet og opprøret hos de mellomliggende samfundslag, som i særlig grad er rammet av krisen, til å styrte det borgerlige klasseherredømme gjennom den proletariske revolusjon.

Der er bare to muligheter: Den foreløbige løsning av krisen i overensstemmelse med de kapitalistiske interesser og på arbeiderklassens bekostning gjennom fascismen, eller krisens virkelige løsning i overensstemmelse med det arbeidende folks interesser på bekostning av borgerskapet gjennom den proletariske revolusjons seier.

II.

Krigsfaren.

Den økonomiske verdenskrise skjerper de imperialistiske motsetninger og ryster det kapitalistiske system i dets grunnvoller. Under disse økende nasjonale motsetninger hvor borgerskapet i de forskjellige land tvinges til å føre sin eksistens-kamp med fascistiske metoder øker faren for nye ødeleggende kriger.

Det er i første rekke arbeiderklassen og dens ungdom som blir krigens ofre. Folkeforbundet, fredsdomsstolene og pasifismen tjener bare til å skjule kapitalismens imperialistiske og kontrarevolusjonære bestrebelser og må derfor bekjempes av arbeiderklassen. De pasifistiske strømninger må tvinges til å ta standpunkt mot krigens og barbariets egentlige ophav, den kapitalistiske utbytning og den fascistiske terror.

Kampen mot krigen må føres som en kamp mot

krigsforberedelsene, mot den kapitalistiske utenrikspolitikk og de kapitalistiske rustninger, mot den nasjonalistiske ophisselsesagitasjon og den falske tale om forsvarskrig, mot ungdommens militarisering, og de borgerlige forsvarsorganisasjoner hvis egentlige formål er å bekjempe den indre fiende. Kampen mot krigen må ta sikte på å gjøre arbeiderklassen og dens ungdom rustet til å forvandle den imperialistiske krig til en revolusjonær kamp mot det kapitalistiske system.

III.

Sovjet-Unionen.

Den russiske revolusjon i 1917 viste hvorledes arbeiderklassen må utnytte det borgerlige samfunns krise til erobring av den politiske makt. Opprettelsen av proletariatets diktatur i Sovjetunionen betydde en veldig revolusjonær erobring for hele den internasjonale arbeiderklasse. En omstyrting av dette diktatur, enten ved en imperialistisk intervensjon, eller ved en kontrarevolusjon i Russland selv, vilde være et alvorlig slag for alle lands arbeidere. Det er derfor den internasjonale arbeiderklassens plikt å forsvare Sovjetunionen mot ethvert imperialistisk og kontrarevolusjonært angrep. Men den revolusjonære arbeiderklasse må på den annen side og i like høy grad si sannheten om den nasjonalt begrensede politikk som føres av Sovjetunionens ledelse. Ansvar for denne politikk hviler på byråkratiet innenfor statsapparatet, partiet og fagforeningene. På grunn av Russlands tilbakeleggende karakter og verdensrevolusjonens uteblivelse i de andre land lykkedes det dette byråkrati å tilrive sig makten i Russland og å tilintetgjøre det proletariske demokrati så vel innenfor partiet som innenfor rådene og fagforeningene. Derfor gjelder det å klargjøre for den internasjonale arbeiderklasse at på samme måte som den komintern-politikk som bestemmes av den russiske partiledelse førte den kinesiske revolusjon ut i sandet og manøvrerte den tyske arbeiderklasse til nederlag, således truer nu denne politikk Sovjetunionens egen videre eksistens.

Sovjetunionen er på grunn av produksjonsmidlenes sosialisering en proletarisk stat. Den kjensgjerning at Sovjetunionen under en periode av almindelig kapitalistisk nedgang, tross objektive hindringer og ledelsens byråkratiske utartning, kan opvise veldig økonomiske fremskritt, er et bevis for overlegenheten hos den socialistiske planøkonomi. Men Sovjetunionens videre beståen og bevarelsen av dens erobringer kan bare sikres hvis der i de kapitalistiske land består sterke revolusjonære partier, som bæres oppe av massenes tillit og som fører kampen mot sitt eget borgerskap med alle revolusjonære midler.

IV.

Ungdommens stilling.

Den unge generasjon får under disse forhold en øket betydning. De store forandringer i dens økonomiske og samfundsmessige stilling forandrer også dens politiske holdning og funksjon i det borgerlige samfund.

Arbeiderungdommen utgjør omtrent halvparten av alle arbeidsløse. Millioner av unge arbeidere er som varige arbeidsløse stengt ute fra produksjonsprosessen. Den ungdom som ennå står i arbeide blir utlevert til den kriserammede kapitalismes utbyttningsbestrebelse og overgrep ennå mere forsvarsløse enn sine eldre klassekamerater. De motsetninger som uundgåelig følger av disse forhold utnytter fascismen til å spille den arbeidsløse ungdom ut mot dens eldre klassefeller og deres faglige organisasjoner. I denne situasjon sperrer arbeiderpartienes uriktige politikk den revolusjonære utvei. Derved driver den vedvarende arbeidsløshet og dens demoraliserende følger, sult, bolignød og sjelelig nød, den del av arbeiderklassen som ikke er i besiddelse av en sterkt utviklet klassebevissthet og en stor karakterstyrke til fortvilelse, vill putsjisme, uhemmet aktivisme eller reaksjonær mystikk. Selvmordenes økende antall og de stigende medlemssifre i de fascistiske militære organisasjoner er således bare to sider av den samme utvikling, kapitalismens forfallsprosess på den ene og arbeiderbevegelsens manglende aksjonskraft på den annen side.

Også den småborgerlige ungdom er forlengst grepet av samfundets almindelige oppløsningsprosess. Som akademikere, tjenestemenn, små håndverksdrivende og småbønder er de prisgitt en utsiktsløs fremtid og berøvet alle materielle og åndelige goder. Men storparten av disse lag er ennå bundet til de besiddende klassers ideologi. De finner sig derfor i en stadig økende motsetning mellom sine aktuelle økonomiske vilkår og sin gamle ideologi. Denne motsetning blir på en behendig måte utnyttet av fascismen som skjuler sin politisk reaksjonære og økonomisk konservative karakter bak en tilsynelatende revolusjonær og endog socialistisk uttrykksmåte. En slik utvikling er uundgåelig i alle de tilfeller hvor arbeiderklassen ikke besidder den nødvendige kraft og målbevissthet til å nøytralisere disse samfundslag eller rive dem med i sin kamp.

V.

Fascismens lærdomme.

Siden et år tilbake har fascismen i Tyskland — det land som hadde den tilsynelatende best organiserte arbeiderbevegelse — den politiske makt. Også i Østerrike har fascismen slått arbeiderbevegelsen ned. I tallrike andre land, og ikke minst i de vesteuropeiske demokratier, er de fascistiske strømninger i stadig vekst.

Fascismens seir i Tyskland viste at i samme utstrekning som klassemotsetningene tilspisses kan de samfundslag som vakler mellom borgerskapet og industriarbeiderklassen spille den avgjørende rolle som massebasis for kontrarevolu-

sjonen. Men den utvikling som fant sted i Tyskland må ikke nødvendigvis finne sted over alt. Fascismens seir i Tyskland blev bare mulig fordi arbeiderorganisasjonene selv fullstendig sviktet sin oppgave. Den tyske arbeiderklassens millionorganisasjoner brøt overfor fascismens alvorlige angrep sammen uten noen virkelig motstand. Men hvis arbeiderklassens parti driver en klar og besluttsom politikk, kan den også rive de mellomliggende samfundslag med sig på den proletariske revolusjons vei.

Disse erfaringer tvinger hele verdens arbeiderklasse til å åpne en hensynsløs kamp mot de feil og svakheter som er kommet til syne i de ledende arbeiderorganisasjoners politikk. Uten en fordomsfri erkjennelse av nederlaget og dets årsaker, uten den faste beslutning å trekke alle nødvendige konsekvenser derav for arbeiderbevegelsen i alle land, er en seierrik kamp for socialismens virkeliggjørelse ikke mulig.

VI.

Den II. Internasjonale.

Den II. Internasjonale og de partier som er tilsluttet den klamret sig like til det siste og klamrer sig ennå idag til den illusjon at den kapitalistiske stat kan utvikles til socialismen ad de skrittvis og fredelige reformers vei uten revolusjon og opprettelse av proletariatets diktatur. Henrik de Manns og andre lignende reformplaner leverer de beste bevis på at dette fremdeles er de socialdemokratiske partiers politikk. De glemmer imidlertid at på et visst utviklingstrinn av den kapitalistiske krise antar klassemotsetningene en så tilspisset karakter at der bare blir tilbake valget mellom den socialistiske revolusjon og arbeiderklassens diktatur på den ene side og det brutale fascistiske diktatur i storkapitalens interesse på den annen. Gjennom en politikk som fornektet denne sannhet forberedes objektivt veien for fascismen. Det tyske socialdemokratiske kapitulasjon belyste grelt dette forhold og bekrefter den II. Internasjonales politiske sammenbrudd. Dens organisatoriske sammenbrudd er bare et spørsmål om tid.

Utviklingen i Østerrike har vist at heller ikke austromarxismens politikk, selv der hvor den blev ført av en enhetlig arbeiderbevegelse, var istand til å forhindre dette sammenbrudd. Etter at den austromarxistiske kapitulasjonspolitik allereide hadde manøvrert de østerrikske arbeidere inn i en håpløs situasjon, var den heroiske motstand hvor til de tapreste deler av det østerrikske proletariat samlet sig, ikke mere istand til å overvinne de ødeleggende følger av den reformistiske politikk.

Hvis arbeiderklassens revolusjon skal seire, må de arbeidere som nu står i de socialdemokratiske partier definitivt bryte med reformismen og vinnes for den revolusjonære klassekamps politikk.

VII.

Den III. Internasjonale.

Den III. Internasjonale har, tross de gunstige objektive betingelser og tross den gjentagne og åpne prisgivelse av arbeidernes klasseinteresser

fra de reformistiske ledes side, ikke maktet å løsrive flertallet eller endog bare betydelige deler av arbeiderklassen fra den reformistiske innflytelse og erobre dem for en revolusjonær politikk. Dette forhold innrømmes av den III Internasjonale selv.

Den III Internasjonale blev skapt i tilknytning til den seierrike russiske revolusjon og var under Lenins førerskap det organisatoriske uttrykk for den stigende revolusjonære bølge etter verdenskrigen. Men i det kapitalistiske samfunns alvorligste krise har den vist sig å være ute av stand til å samle arbeidermassene til revolusjonære fremstøt. Dens innflytelse over verdens arbeiderklasse er ikke vokset, men minsket. Den største avdeling utenfor Russland, Tysklands kommunistiske parti, er tilintetgjort. I de avgjørende kapitalistiske land er Den III Internasjonale uten vesentlig innflytelse.

Årsaken til denne utvikling er i første rekke den at den III. Internasjonales politikk på alle avgjørende punkter blir bestemt av det russiske partis byråkrati. I en konsekvent gjennomførelse av den stalinistiske generallinje, som bevisst gir avkall på revolusjonen i de kapitalistiske land for til gjengjeld å kunne fullføre sosialismens oppbygning i ett land, påtvinger det russiske partibyråkrati avdelingene av Den III. Internasjonale en politikk som i stadig høyere grad isolerer dem fra arbeiderne i deres eget land. Ved denne politikk som er kjennetegnet ved teorien om socialfascismen, den nasjonalbolsjevikiske terminologi, spaltningen av fagforeningene og det byråkratiske partiregime, har Komintern i virkeligheten lettet stillingen for den reformistiske politikk.

Fascismens seir åpenbarte således også Den III. Internasjonales politiske bankerot. Gjenoppbygningen av den kommunistiske bevegelse kan ikke skje i tillit til en reform av de kommunistiske sektpartier som idag står tilsluttet Den III. Internasjonale, men er bare mulig ved den skarpeste ideologiske kamp mot dem.

Den nye revolusjonære bevegelse må sammenfatte alle de krefter innenfor og utenfor begge de bestående internasjonaler som har brutt med reformisme, centrisme og stalinisme og som er villige til å arbeide med på en nydannelse av den internasjonale arbeiderbevegelse på det teoretiske og praktiske grunnlag som Marx og Lenin har tilrettelagt.

VIII.

Den sosialistiske ungdomsinternasjonale.

Gjennom sin åndelige og materielle avhengighet av de to internasjonaler blev de to internasjonale ungdomsorganisasjoner og de forbund som stod tilsluttet dem trukket med i det almindelige nederlag. Det som er sagt om de politiske feil hos partienes internasjonaler gjelder derfor også for de to ungdomsinternasjonaler. Men i tillegg dertil kommer en rekke svakheter som i særlig grad måtte bli skjebnesvanger for ungdomsbevegelsen.

I overensstemmelse med reformismens hele innstilling kunde de forbund som stod tilsluttet den sosialistiske ungdomsinternasjonale ikke tillate

noe dyptgående marxistisk, politisk og økonomisk opplysningsarbeide. Et slikt arbeide vilde uundgåelig føre til en kritikk av reformismens grunnsyn og til opprør mot dens tvetydige politikk. Den fortsatte kompromiss- og tolereringspolitikk overfor den borgerlige stat, tvinger den til å begrense ungdommens politiske aktivitet. Av frykt for de revolusjonære konsekvenser leder reformismen ungdommen bort fra dagens brennende spørsmål og deres politiske konsekvenser og over til de ufarlige områder. I en tid da klassemotsetningene nådde sitt høyeste blev på denne måte i de fleste land de reformistiske ungdomsorganisasjoner i stor utstrekning stående som selskaps-, sports- eller friluftorganisasjoner uten enhver politisk betydning. Den manglende politiske aktivitet er en av hovedårsakene til at medlemstallet i de reformistiske partier og ungdomsorganisasjoner i næsten alle land står i et påfallende misforhold til hinannen og at en så stor del av ungdommen vendte sig bort fra de sosialistiske ungdomsorganisasjoner og delvis endog sluttet sig til de fascistiske garder.

IX.

Den kommunistiske ungdomsinternasjonale.

De forbund som står tilsluttet den kommunistiske ungdomsinternasjonale adskiller sig tilsynelatende fra de reformistiske ungdomsorganisasjoner ved en grundigere teoretisk skolering og ved en større politisk aktivitet. En nærmere kunnskap om disse organisasjoner viser imidlertid at stalinismen er en likeså avgjort hindring for virkelig marxistisk skolering og politisk aktivitet som reformismen. Like så lite som denne kan stalinismen, hvis herredømme grunner sig på den kritikkuløse underkastelse under byråkratiets vilje, tillate en fri åndelig virksomhet hos sine ungdomsorganisasjoner. Stalinismen gir sig uttrykk i apparatets stadige taktiske manøvrer, som istedenfor den virkelige aksjonsduelighet setter det ytre anstaltmakeri, og som forspiller den kommunistiske ungdoms aktivitet og kampvillighet i enkeltaksjoner uten enhver varig politisk betydning. Følgene blir de samme som innenfor de reformistiske ungdomsforbund. Det store antall av tidligere kommunistisk ungdom i Tyskland som nu befinner sig i stormavdelingene og det ganske ubetydelige medlemstall i de kommunistiske ungdomsorganisasjoner i de andre land taler et tydelig sprog.

X.

Fornyelse av den internasjonale arbeiderbevegelse.

Den historiske situasjon krever en hel fornyelse av den internasjonale arbeiderbevegelse.

Utgangspunktet for denne fornyelse må være et fullstendig brudd med den politikk som Den II og III Internasjonale og deres ungdomsorganisasjoner fører, og arbeidet for å skape en ny internasjonal ungdomsorganisasjon. Fornyelsen må skje på grunnlag av den samfunnsanalyse som er gitt av Marx og Engels, og Lenins strategiske lære, og den sum av erfaringer som den revolusjonære

arbeiderbevegelse har høstet like frem til den siste tid. Disse erfaringer må bli utnyttet og bearbeidet videre gjennom en fri åndelig aktivitet hos arbeiderbevegelsen i vår egen tid.

For fornyelsen av den internasjonale arbeiderbevegelse er erobringen av arbeiderklassens ungdom av den største betydning. Med sine uforbrukte krefter, mindre bundet av tradisjoner, utyngtet av ansvaret for fortidens feil, har den de beste betingelser for å arbeide med i første rekke for fornyelsen av den internasjonale kampfront.

Den revolusjonære ungdomsbevegelse er en del av den samlede arbeiderbevegelse. I samme grad og så lenge som partiene fører sin politikk i overensstemmelse med den revolusjonære arbeiderklassens interesser, vil ungdomsbevegelsen konsentrere sig om sin spesielle oppgave blandt den arbeidende ungdom og disiplinert underordne sig partiets ledelse. Men der hvor partiet eller partienes internasjonale organisasjon fører en umarxistisk politikk og forfaller til byråkratisk og reformistisk utvanning av marxismen, der anser den revolusjonære ungdom det som sin plikt å hevde sin fulle politiske og organisatoriske selvstendighet.

XI.

Retningslinjer for ungdommens arbeide og kamp.

Arbeiderklassens ungdom, som i alle land må gå inn for å skape sterke revolusjonære ungdomsorganisasjoner, må i sitt arbeide og sin kamp la sig lede av følgende retningslinjer:

Gjennomføring av et konsekvent marxistisk skoleringsarbeide.

Erkjennelse av at i den situasjon hvori det kapitalistiske samfundssystem nu befinner sig er der bare to alternativer: revolusjon eller kontra-revolusjon, arbeiderklassens diktatur eller det fascistiske diktatur.

Aktiv deltagelse i arbeidet for å skape og utbygge det arbeiderklassens parti som kan være istand til å gi arbeiderklassen den revolusjonære ledelse som den idag mangler.

Virkeliggjørelse av den demokratiske centralisme innenfor arbeiderklassens kamporganisasjoner, fordi det bare på denne måte er mulig å sikre medlemmenes stadige kontroll av alle ledende instanser.

Arbeide for å gjenoprette arbeiderklassens enhet gjennom nydannelse av den internasjonale arbeiderbevegelse ved overvinne av den II og III internasjonale og med det formål å nå frem til en ny internasjonal organisasjon.

Utarbeidelse av en marxistisk og leninistisk strategi og taktikk i klassekampen, som bygger på den ufravelige enhet av den revolusjonære teori og praksis.

Tilknytning til arbeiderklassens og alle utbytete klassers umiddelbare økonomiske dagsinteresser, med det formål å utvide disse dagskamper til en kamp for å omstyrte det kapitalistiske klasseherredømme og dets fascistiske beskyttere.

Kamp mot fascismen såvel der hvor den har erobret makten som der hvor den ennå er i sin for-

beredelse. I denne kamp tas hensyn til de forskjellige kammuligheter som følger av den forskjellige konkrete situasjon i de enkelte land.

Kamp mot krigen og dens imperialistiske årsaker. Kamp mot ungdommens militarisering. Kamp mot arbeidstjenesten. Men kamp for den arbeidende ungdoms egen forsvarsevne i formen av arbeiderværn. Lykkes det ikke gjennom den revolusjonære kamp å forhindre krigens utbrudd må løsenet lyde: Forvandling av den imperialistiske krig til borgerkrig.

Understøttelse av de uthyttede koloniale folk i deres kamp for politisk og økonomisk selvstendighet.

Forsvar for Sovjeunionen som verdens eneste arbeiderstat.

Kamp for opprettelsen av proletariats diktatur i form av rådsstaten som det første skritt på veien til det klasseløse samfund.

XII.

For straks å ta fatt på arbeidet med å løse de oppgaver som her er stillet, beslutter konferansen:

En fast og gjensidig forpliktende organisatorisk forbindelse kan først bli inngått når de prinsipielle spørsmål er avklart og full overensstemmelse er oppnådd. Der innledes straks et arbeidsfellesskap mellom alle de organisasjoner og grupper hvis arbeide og opfatninger tjener til å avklare de prinsipielle spørsmål, og som har det formål å bidra til løsningen av de oppgaver som er opstillet i de foranstående retningslinjer.

De på konferansen i Lille representerte organisasjoner danner

De revolusjonære ungdomsorganisasjoners byrå,

og nedsetter et internasjonalt sekretariat som har som oppgave å besørge bekjentgjørelsen av denne konferanses beslutninger, innkallelse av de senere møter i byrået og å varetta det løpende internasjonale arbeide i overensstemmelse med de vedtatte retningslinjer.

På den internasjonale ungdomskonferanse i Lille var følgende organisasjoner representert:

Sveriges Kommunistiske Ungdomsforbund.

Arbeidernes Ungdomsfylking, Norge.

Mot Dag, Norge.

Tysklands Socialistiske Ungdomsforbund.

Hollands Socialistiske Ungdomsforbund.

Hollands Revolusjonære Ungdomsforbund.

Den Internasjonale Kommunistiske Ligas

Ungdomsseksjoner.

Den Socialistiske Ungdoms Enhet, Rumænia.

Den Forenede Proletariske Ungdom, Frankrike.

Den Kommunistiske Kampligas Ungdomsseksjon, U. S. A.

Resolusjonen er oversendt organisasjonene til snarlig vedtagelse. Dessuten er spørsmålet om tilslutning til resolusjonen og byrået forelagt følgende organisasjoner:

Englands uavhengige arbeiderungdomsforbund.

Amerikas socialistiske ungdomsforbund.

Det schweiziske socialistiske ungdomsforbund.

Spaniens uavhengige kommunistiske ungdomsforbund.

Spaniens socialistiske ungdomsforbund.

Det polsk-jødiske Bund's ungdomsorganisasjon.